

עפ"ג 10851/05 - מדינת ישראל נגד ת'אבת צאלח

בית המשפט המחויז ב חיפה

06 יולי 2015

עפ"ג 10851-05-15 מדינת ישראל נ' צאלח(עוצר)

בפני הרכב כב' השופטים:

רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

abrahem alikim

בטינה טאובר

המערערת

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות פלילתית מוחז חיפה

נגד

המשיבה

ת'אבת צאלח (עוצר)

ע"י ב"כ עוז נאשף דרוייש

פסק דין

השופטת ב' טאובר:

הערעור בתמצית:

1. בפנינו ערעור המדינה, (להלן: "המערערת") על גזר דיןו של בית משפט השלום בחיפה (כב' סגנית הנשיה, השופטת אורית קנטור), שניתן ביום 24/03/15, בתיק פלילי 14-11-20928.
2. בית משפט קמא הרשע את המשיב על פי הودאות בעובדות כתוב האישום נשוא הערעור בעבירות כניסה לישראל שלא חוק, עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכנסה לישראל, תש"ב-1952, גניבת רכב - עבירה לפי סעיף 413ב לחוק העונשין, תשל"ז-1977, נהיגה ללא רישיון נהיגה - עבירה לפי סעיף 10 לא לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961, נהיגה ברכב ללא ביטוח - עבירה לפי סעיף 2 לא לפקודת ביטוח רכב מנوعי [נוסח חדש], תש"ל-1970.
3. בהמשך להרשעתו נגזרו על המשיב העונשים הבאים: 9 חודשים מאסר לריצוי בפועל, שיוחשבו מיום מעצרו (04/11/14), מאסר על תנאי בן 9 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא כי המשיב לא יעבור עבירת רכוש מסווג פשע, ומאסר על תנאי בן 3 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהמשיב לא יעבור עבירת רכוש מסווג עוון /או עבירה בניגוד לחוק הכנסה לישראל.
4. הערעור מופנה נגד קולת העונש.

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

עובדות כתב האישום

5. מעובדות כתב האישום עולה, כי בתאריך 04/11/14 בשעה 04:03 התפרץ אדם, שזוהותו אינה ידועה לרכב, באופן שניפץ חלון ימני קדמי, נכנס פנימה, שבר את מתג הינה, התנייע את הרכב, גנב את הרכב באופן שנסע עימו עד מקדש הבהאים בכרמל, שם יצא מן הרכב והעבירו לנאים.

עוד עולה מכתב האישום כי המשיב גנב את הרכב באופן שנטל את הרכב ללא רשות בעליו, וזאת בתמורה לסכום כסף שהובטח לו על מנת להעביר את הרכב לגילג'ולה. המשיב נהג ברכב ללא רישיון נהיגה, ולא פוליסט ביטוח בתקוף, עד אשר נעצר במחסום משטרתי ליד מחלף אור עקיבא.

בנסיבות אלה נמצא המשיב, תושב השטחים, נכנס לישראל ושהה בה בנגדו לחוק.

גזר דין של בית משפט קמא

6. ביום 15/03/24 גזר בית משפט קמא את דיןו של המשיב. בית משפט קמא עמד בגזר דין על כך שהמשיב הודה בהזדמנות הראשונה, וכי לחובתו הרשות קודמות, כשהאהחרונה בהן מנתת 2008 בין עבירות דומות, שעבר באותה שנה.

בית משפט קמא עמד על הערכם החברתיים, שנגעו כתוצאה מעשיו של המשיב, שהם שלום הציבור, ביטחונו ורכשו ביחס לעבירה הרכוש, והסיכון הפוטנציאלי לשולם הציבור ביחס לעבירה הכניסה לישראל שלא כחוק, כמו גם נהיגת רכב ללא רישיון נהיגה ישראלי.

אשר למידת הפגיעה ציין בית משפט קמא כי מדובר בגניבת הרכב, ורכב מהווע רכוש בעל שווי ניכר, אך הרכב הוחזר לבאים, שכן המשיב נעצר במחסום משטרתי.

בית משפט קמא ציין כי לא ניתן להתעלם מהפגיעה בפרטיות.

אשר לנسبות הקשורות בעבירה, ציין בית משפט קמא, כי מי שביצע את עבירת ההתרצות לרכב, שבירת מתג הינה, התנועת הרכב וגניבתו עד לאזרן מקדש הבהאים בכרמל היה אחר, אשר העביר את הרכב למשיב. עוד ציין בית משפט קמא בהקשר זה, כי קיימ פער זמן ניכר בין שעת הגניבה שהייתה 04:03, והשעה שבה נתפס המשיב, כרך על פי הכרעת הדין, בשעה 08:14:08.

לעומת בית משפט קמא, כתב האישום אינו מתאר אירוע של קשרת קשר, או חברה, או קיום כנופיה, ומכל מקום, מעשיו של המשיב עצמו הם העומדים בפני בית משפט, ואלה אינם מצבעים על תחוכם, תכונן או שימוש באמצעים מיוחדים. בית משפט קמא ציין כי המשיב ביצע את המעשים בתמורה לסכום כסף שהובטח לו על מנת

להעביר את הרכב לגילג'ולה, המצוייה בתחום מדינת ישראל.

באשר למתחם העונש ההולם, בהתחשב בעיקרון ההלימה, העריכים החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה באותו ערכיהם בנסיבות הקשורות לעבירה ובנסיבות הענישה, כי זה נע בין מאסר בן 6 חודשים לבין מאסר בן 18 חודשים.

אשר לנسبות שאין קשורות בעבירה, הביא בית משפט בחשבן את העובדה כי המשיב הודה בהזדמנות הראשונה, ולקח אחראיות על מעשיו, וכן כי הרשותו האחראית של הנאשם מינן משנת 2008, בגין ריצה עונש מאסר למשך 20 חודשים, כן ציין בית משפט קמא כי לחובתו של המשיב גם הרשותה בעבירה של כניסה לישראל שלא חוק משנת 2007. בהתחשב באמור, ציין בית משפט קמא כי לא ניתן לומר כי מדובר בעבר מכוביד, או بما שבחר לעצמו עסקוק ופרנסה מעבירות של גניבת רכב.

בית משפט קמא ציין כי הנאשם נשוי, אב לשלושה ילדים, ולא נפגש עם משפחתו מאז מעברו ביום 04/11/04, וכייש לקחת סטטוס זה של עצור בחשבונו.

לנוכח כל האמור, בחר בית משפט קמא להטיל על המשיב עונש בתוך המתחם, אך לא ברף הגבהה שלו ואך לא ברף הנמור, וגדיר על המשיב את העונשים, שפורטו בסעיף 3 לעיל.

טענות המערערת

7. המערערת מיאנה להשלים עם גזר דין של בית משפט, ומכאן הערעור שבפניו, במסגרתו מלאינה המערערת על קולת העונש, שהושת על המשיב, ולטענתה שהוא בית משפט קמא בהשito על המשיב עונש מאסר בפועל נמוך באופן משמעותי מרף הענישה, הנהוג במקרים דומים.

עוד טענה המערערת כי מדיניות הענישה, המוכתבת על ידי בית המשפט העליון, במקרים של גניבת רכב מחיבת החמורה עונשית ברורה. בהקשר זה, הפנמה המערערת למספר פסקין דין, ובין היתר, לע"פ 315/07 מדינת ישראל נ' עומר הוואשלה (01/02/2007) ולע"פ 5128/97 עלה מנטור נ' מדינת ישראל (01/06/1998).

המערערת הפנמה לשורה של פסקין דין, שניתנו על ידי העריכאות השונות, ואשר מהם עולה, כי המתחם העונש הנהוג כאשר מדובר בדבר בעבירה של כניסה ללא כדין לישראל, הן בגניבת רכב והן בנהיגה ללא רישיון, עומד על 15-30 חודשים.

המערערת טענה כי בית משפט קמא הקל עם המשיב יתר על המידה, משום שהרכב הוחזר לבעלים, וכן משום שאחר התפרץ לרכב והעביר את הרכב למשיב, ואולם לעומת זאת המערערת מהוות המשיב חלק מחוליה בשרשראת גניבת הרכב, יש להענישו בחומרה, גם אם לא הושם בקשר ייחד עם الآخر, ועליה בבירור שהיה תיאום בין

עמוד 3

הآخر ובין המשיב, שקיבל לידי את הרכב הגנוב, בידעו שהוא גנוב, וחלקו היה למלט את הרכב לגילגolia.

עוד ציינה המערערת שהיא על בית משפט להביא בחשבון את העובדה שמדובר למי שכנסתו לישראל אינה חוק, מי שניגג ברכב גנוב ללא רישיון לכיוון גילגolia, נהיגה המסכנת את ציבור המשתמשים בדרך.

המעערערת הדגישה, כי מעיון בעברו הפלילי של המשיב עולה, כי המשיב ביצע בעבר עבירה דומה, במסגרת נדון למאסר בפועל של 14 חודשים, והפעלת מאסר מותנה של 6 חודשים, ובמשך הכל ריצה 20 חודשים מאסר.

לעומת המערערת, הדעת נותנת כי כאשר המשיב חוזר לסתורו, ומבצע אותן עבירות, והפעם גם נהיגה ברכב ללא רישיון, עבירה שלא הורשע בה בפעם הקודמת, יונש בפעם השנייה בחומרה רבה יותר מאשר בפעם הראשונה בשל חזרתו לביצוע אותן עבירות, ואילו בית המשפט קמא הקל בעונשו של המשיב בפעם השנייה לעומת הפעם הראשונה, וזאת ללא כל נימוק.

לאור כל האמור, סבורה המערערת כי עונשו של המשיב סוטה לקולא מרף העונשה הקיים, ועל כן עתרה היא להחמיר בעונש המאסר, שהושת על המשיב.

טענות המשיב

8. ב"כ המשיב טعن במסגרת הדיון, שהתקיים בפנינו, ביום 15/07/01 כי דין הערעור להידוחות.

ב"כ המשיב טען, כי על פי תיקון 113 לחוק העונשין, על אף שמדובר במספר עבירות, מדובר באירוע אחד, וצריך לקבוע מתחם עונשה אחד לכל האירוע, ובהקשר זה, לא נפללה טעות על ידי בית משפט קמא בקביעת מתחם העונשה.

כן ציין ב"כ המשיב כי מעובדות כתוב האישום, לא ניתן ליחס לנאים תכנון מוקדם, כלל, או ברמה של קשרית קשר, ולא עולה מכתב האישום, שהמשיב ידע על נסיבות גניבת הרכב, שפורטו בסעיפים 1 ו-2 לכתב האישום, או שהוא חלק מהם.

ואכן, לדברי ב"כ המשיב, בשעה שטען בפני בית משפט קמא במסגרת הטיעונים לעונש שלא ניתן ליחס למשיב תכנון מוקדם, לא חלק ב"כ המדינה על טענה זו, ואף לא הייתה כוונה מצד המשיב להודיעות בעבירה של תכנון מוקדם.

באשר לאירוע הקודם, שבו היה המשיב מעורב, ובгинיו הורשע בת"פ 1739/08 ציין ב"כ המשיב כי מדובר באירוע חמור בהרבה, וככתב האישום לא הוציא בפני בית המשפט. יתר על כן, ב"כ המשיב טען, כי יש להביא בחשבון כי

משנת 2008 ועד תום שנת 2014 לא היה המשיב מעורב בעבירות מסווג זה, נתון שיש לזקוף לזכות המשיב.

באשר למתחם הענישה, הפנה ב"כ המשיב למספר רב של פסקי דין, הנוגעים לעבירות גניבת רכב, ואשר בהם גזוו בתיהם המשפט עונשים קלים בהרבה, לרבות מאסרים שרצו בעבודות שירות, ו/או מאסרים בפועל שהינם קצריים מ-9 חודשים.

ב"כ המשיב טען, כי על בית משפט ליתן את הדעת כי, למעשה, אמרו היה עניינו של המשיב להיות מובה כבר בפני ועדת שחרורים, ולא יתכן, כי רק בשל עצם העובדה, שהמדינה הגישה ערעור על גזר דין של בית משפט קמא, לא נשמע עניינו של המשיב בפני ועדת השחרורים.

לאור האמור, טען ב"כ המשיב כי לא ניתן לטעון כי העונש שהוטל על המשיב חורג לקלוא או כי הוא לא מתאים לענישה הנוגגת, ודין הערעור להידחות.

דין והכרעה

9. הלכה מושರשת היא, כי ערכאת הערעור לא תתעורר בעונש שהוטל על ידי הערקה הדינונית, אלא במקרים חריגים של סטייה קיצונית מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים, או כאשר מדובר בטעות מהותית שנפלה בגזר הדין. ראה: ע"פ 10/1095 **חאג' יחיא נ' מדינת ישראל**, 12/07/18; ע"פ 12/12 4568 **מדינת ישראל נ' סראחין**, 13/06/11. בעניינו, סבורה אני, כי בית משפט קמא סטה סטייה קיצונית מדיניות הענישה הנהוגה בגין עונשו של המשיב, ולפיכך גזר הדין טעון התערבות.

10. המשיב הורשע, כאמור, בעבירות של גניבת רכב, כניסה לישראל שלא חוק, נהיגה ללא רישון נהיגה ונוהגה ברכב ללא ביטוח. מעובדות כתוב האישום, בו הודה המשיב, עולה כי גם שהמשיב לא התפרץ לרכב ונגבו אותו, שכן אחר התפרץ לרכב והעביר את הרכב למשיב, ואולם עולה כי המשיב הייתה חוליה בשרשרת גניבת הרכב, וגם אם המשיב לא הושם בקשר ייחד עם الآخر, עולה בבירור מעובדות כתוב האישום, שהיא תיאום בין الآخر ובין המשיב, שעה שהמשיב קיבל לידי את הרכב הגנוב, בידועו שהוא גנוב, וחילקו של המשיב היה למלט את הרכב לגילג'וליה תמורת תשלום כספי. בנסיבות אלה, סבורי כי אין הבדל משמעותי בין מי שגנב ראשון את הרכב, ובין מי שקיבל לידי את הרכב הנהוג, ונוהג בו כדי למלטו מבליו ולא היה איפוא מקום להקל על המערער בדיונו.

11. מעבר לכך, יש לראות כנסיבה מחמירה גם את העובדה כי המשיב נהג ברכב הגנוב ללא רישון לכיוון גילג'וליה, כאשר נהיגתו ללא רישון מסכנת את הציבור, ובפרט כאשר מדובר למי שעמלם לא קיבל רישון נהיגה, ובמעשיו הפגין גם מסוכנות לשלום הציבור.

12. לא ניתן להתעלם מעבירות הפלילי של המשיב, והעובדת כי המשיב ביצע בעבר עבירה דומה, אף הורשע

בת"פ 1739/08 בגין גניבת רכב וכנסה לישראל שלא כחוק, ונדון למאסר בפועל של 14 חודשים (וتو록 הפעלת תנאי של 6 חודשים ריצה עונש מאסר של 20 חודשים).

בנסיבות העניין, ושהה שבית משפט קמאקבע כי טווח הענישה העומד בפסקה בעבירות דומות נע בין 6 חודשים ל-18 חודשים בפועל, לא היה מקום להקל בדיון של המשיב ולגזר על המשפט רק 9 חודשים מאסר, שהה שברשותו הקודמת קיבל בגין אותו מעשה, הגם שלא הורשע בעבירה של נהיגה ברכב ללא רישיון, עונש מאסר של 14 חודשים.

13. גזירת עונש מוקל מזה שנגזר על המשיב בהרשעתו הקודמת שלוח מסר לא ראוי לנאים, ובוודאי שאין בו כדי להרטיע את המשיב מביצוע עבירות דומות נוספות בעתיד.

14. מעבר לכך, חלוקים הצדדים גם בנוגע למתחם העונש ההולם שנקבע על ידי בית משפט קמא. בהקשר זה מעיון בפסקתו של בית המשפט העליון עולה, כי בעבירות שעוניין גניבת רכב, כנסה לישראל נהגה ברכב ללא רישיון, קיימת קשת רחבה של עונשים. מהם עונשים קללים יחסית, כעולה מהפסקה אליה הפנה ב"כ המשיב, ומהם עונשים חמורים בהרבה מאשרו על המשיב, כפי שעולה מהפסקה, אליה הפניה המערערת וראה גם ע"פ 13/2013 **אחמד כסואני נ' מדינת ישראל** (14.08.03).

15. יחד עם זאת, אין ספק, כי בשנים האחרונות, המגמה היא להחמיר בעונישתם של נאים בעבירות רכוש וגניבת רכב בפרט ובית המשפט העליון עמד על הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה בגין ביצוע של עבירות אלה. וראה: ע"פ 2333/13 **סאלם נ' מדינת ישראל**, (03.08.2014), רע"פ 10899/08 **אבו עישה נ' מדינת ישראל** (19.12.2008) וע"פ 6331/10 **אשורובסקי נ' מדינת ישראל** (31.1.2011).

16. ערה אני כי המשיב אכן הודה בהזדמנות הראשונה ולאחר מכן אמר לו כי הרשותו الأخيرة של המשיב היא משנת 2008. יחד עם זאת, במקרים מסוימים של הנאשם שבפניו, לאור העובדה כי בהרשעתו הקודמת נגזר למשיב בגין אותו מעשה עונש מאסר של 14 חודשים, ולאחר שהמשיב חזר לסورو, וביצע אותן עבירות, והפעם גם תוך נהיגה ברכב ללא רישיון, כמפורט לעיל, מצאתי, כי העונש שנגזר על המשיב חורג חריגת קיצונית לקולא מרמת הענישה הנוגגת במקרים דומים, ולטעמי מן הראי להעמיד את עונשו של המשיב בקרבת הרף הגבוה של מתחם העונשה שנקבע על ידי בית משפט קמא.

17. סיכומו של דבר, בshall כל הנתונים והשיקולים בעניינו של המשיב הן לקולא והן לחומרא, ובשים לב להלכה לפיה אין זה תפקידה של ערכתה הערעור למצות את מלאו חומרת הדיון עם המשיב, כפי שהיא ראוי לעשות, יצא לחבריו לקבל את הערעור, להתערב בגורם דין של בית משפט קמא, ולהעמיד את עונש המאסר בפועל בגין כתוב האישום נשוא הערעור על 17 חודשים מאסר בפועל, שמנינים מיום מעצרו של המשיב (04/11/14).

.18. יתר רכיבי גזר הדין יוותרו ללא שינוי.

בטינה טאובר, שופטת

השופט ר' שפירא, סגן נשיא [אב"ד]:

אני מסכימם.

גם אם הנאשם לא היה שותף בידיעה מלאה על עיתוי ביצוע הפריצה לרכב, אופן הביצוע והגנבה, הרי שהוא שותף לגניבת הרכב בהיותו חלק מהשרשרת של העברת הרכב מבוטלי החוקים לכיוון גילג'וליה וזאת כדי לשלול את הרכב מבוטלי לצמיתות.

הטענה כי העברת הרכב לחזקתו ליד גן הבאים בחיפה הייתה באקראי ולא תכנון ותיאום היא גרסה בלתי סבירה בעיליל ואין להcola לעמוד.

אוסיף עוד כי לטעמי היה מקום לקבוע מתחם ענישה גבוהה יותר מזה שקבע בית משפט קמא. עם זאת, ולאחר ובנסיבות העניין ובהתאם ערכאות ערעור איןנו מוצאים את העונש עם הנאשם, ומאחר והעונש הראוי במקרה זו נופל גם בגדר המתחם שקבע בית משפט קמא, לא מצאתי לנכון להרחיב בעניין זה, לעת הזאת.

**רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]**

השופט א' אליקים:

אני מסכימים.

**אברהם אליקים,
שופט**

הוחלט כאמור בסעיף 17 לפסק דין של השופטת טאובר.

המשיב ירצה 17 חודשים מאסר בפועל, שמיניהם מיום מעצרו, 04/11/14.

ניתן היום, י"ט تمוז תשע"ה,
06 يول' 2015, במעמד
הצדדים ובאי כוחם.

עמוד 7

